

» Ὁ Δόλος οὐχ ὁ Αἶνος, ἡ Τύχη οὐχ ἡ Ἀρετὴ,
Εἰς τὴν Ἀρχὴν σὲ ὕψωσαν· οὐδεὶς ἀρνεῖτ' οὐδέλλως.

» Τὰς Πράξεις σου ἠγείται ἡ Ὠμότης οὐχ ἡ Βουλὴ.

Τὰς Τάξεις νομοθετεῖ ἡ Βία οὐχ ἡ Σοφία.

Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ εἰ τοιοῦτοι χάνουσι τὴν Στιχουργικὴν
Εὐρουθμίαν, καὶ Ὁμοιοκαταληξίαν, εἰς τὴν ἀντίστροφον Ἀνά-
γνωσίν των· ἐπειδὴ ὁ Σκοπὸς τοῦ Ποιητοῦ δὲν ἀπαβλέπει εἰς
τοῦτο ἀλλ' εἰς μόνην τὴν κρυπτὴν Ἑννοίαν, ὡς προσέλεχθη.

Τὰ δὲ Καρκινικὰ οὕτω Κλήσεως ἔλαχον ἐκ τῶν καρκί-
νων, οἵτινες ἔχουσιν Ἰδιότητα νὰ βαδίζωσι καὶ κατ' εὐθείαν,
καὶ κατὰ τὸ ἀντίξουν ὁμοίως. Ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ ἐξ ἑκατέρων
τῶν μερῶν, καὶ τῆς ἀρχῆς, καὶ τοῦ τέλους κατὰ Γράμμα ἀ-
ναγνινώσκονται, χωρὶς τινος Ἀλλοιώσεως ἢ τῆς Ἑννοίας των,
ἢ τῶν συνθετῶν τὰς Συλλαβὰς Γραμμάτων, καὶ τοῦτο
εἶναι τὸ καθ' αὐτὸ Ἐπιτηδεύματων, καὶ εἰς ἄλλην τινα Στι-
χουργικὴν Παρατήρησιν δὲν προσέχουσι· καὶ εἰς Παράδειγμα
καὶ τῶν τοιούτων, ἔσωσαν τὰ κατωτέρω Δίσιχα.

Πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν εἰπόντα » Λάβετε, φάγετε κτ.
Καρκινικόν.

» Ὡ· Θεῖαν ὡς βὰ κ' ἄμιμον νόμῳ Μάκαρ σὺ ναι ἔθω.

» Σάρκα σὴ Παγᾶ ὦ Ἀγάπης ἄκρας.

Πρὸς τὸν αὐτὸν εἰπόντα « Πίστε ἐξ αὐτοῦ πάντες. κτ.

Ἔτερον ὅμοιον.

» Εἶπες ὁ Σωτὴρ ἰάται ρητῶς ὡς ἔπις

» Ἱερὸν Αἷμα Σοφὸς ἄμι ἂν ὁ ρεῖ.

Ἄλλο πρὸς τὸν αὐτὸν διὰ τὰ ἀμφοτέρω.

» Νοσῶ Θεὲ ταμία μ' ὡς ἴασαι Σῶμ' Αἱμά τε ἔθω σόν.

Ἀξιοπαρατήρητον ὅμως εἶναι, καὶ χωρὶς Ἐπιτηδειό-
τητος ἴδιον, ὅτι ὁμοῦ μὲ τὴν κατὰ Γράμμα ἀπαράλλακτον Ἀν-
τίστροφὴν των, νὰ μὴ κατανωτῶν ἐκ Βίας εἰς τὸ Σκοτεινόν, καὶ

Γρηῶδες, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἄμα καὶ καθαρά κατὰ τὴν Ἑννοίαν
καὶ σαφῆ, ὡς τὸ παρὸν.

» Νίψον Ἀνομήματα μὴ μόναν Ὅψιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

Περὶ Ποιημάτων τῶν Σημαντικῶς ἐχόντων
Ἀκροσιχίδας.

Πάνυ συνήθης εἶναι εἰς τοὺς Πολιτικοὺς Στιχουργοὺς καὶ ἡ
χρῆσις τῶν Σημαντικῶς ἐχόντων τὰς Ἀκροσιχίδας Ποιημάτων·
τοιαῦτα δὲ λέγονται, ὅσων οἱ μὲν Στίχοι ἐξ ἑνός τινος Εἴδους
καὶ Τρόπου συντιθέμενοι, κατὰ τὴν συνήθη Τάξιν ἀναγινώ-
σκονται, καὶ διαλαμβάνουσιν ὅ,τι ποτε ὁ Ποιητὴς ἤθελε βού-
ληται· ἐκ δὲ τῶν ἐκάστου Ἀκρων ἔπειτα, ἢ Στοιχεῖα, ἢ Συλ-
λαβαί, ἢ καὶ ὀλόκληραι Λέξεις ἀποχωριζόμεναι, καὶ κατὰ
Συνέχειαν ταττόμεναι, συνδέττουσιν ἄλλο τι Σημαινόμενον πα-
ρὰ τὴν Ἑννοίαν τοῦ Ποιήματος, ἢ Ἀλφάβητον δηλαδὴ, ἢ Ἑ-
τος, ἢ Κύριον Ὄνομα, ἢ Λόγον, ἢ καὶ Στίχου ὀλόκληρον
καὶ ποτὲ μὲν ἐκ τῆς μιᾶς Ἀκρας τῶν Στίχων, ἢ τῆς Ἀρχῆς,
ἢ τοῦ Τέλους λαμβάνονται Μέρια, ποτὲ δὲ καὶ ἑκατέρωθεν,
καὶ δύο συνδέττουσιν ἢ Λέξεις, ἢ Στίχους Ὁμοιοκαταλήκτους.

Καὶ ἐκ μὲν τῶν ἀρκτικῶν Στοιχείων τῶν Στίχων, κατὰ
Τάξιν λαμβανομένου, συντίθεται Σημαινόμενον ἕτερον τοῦ Ποιή-
ματος, ὡς εἰς τὸν κατωτέρω γδ'. Ὕμνον Κωνσταντίνου Δαπάντε
τὸ Ὄνομα τοῦ αὐτοῦ Ποιητοῦ, τοιουτοτρόπως.

× — Κυρίων Κύριε Χριστέ, Θεὲ Θεῶν, Ἄγλων,

ε — Ὡν καὶ Θεὸς καὶ Θεώσις ὑπάρχει καὶ Ταμίειον.

ε — Νέκταρ τῶν ἀγαπώντων σε, καὶ ζώντων καὶ θανόντων,

ο — Στέφος τῶν φοβουμένων σε ἀεὶ, καὶ δοξαζόντων.